Tenhle mi někdo vyprávěl...

KALENDÁŘ

NA

ROK

2015

sepsal a sestavil Petr Vyhlídka

copyright © Petr Vyhlídka, 2014
cover art © Davor Ratkovic | Dreamstime.com

Tato kniha pochází z Bezejmenné stránky (http://www.fext.cz)
Pokud se vám líbila, mohou se vám líbit i další, které najdete v obchůdku s knihami na adrese http://www.fext.cz/whitehole/

Nadešel konec roku a s ním opět čas zkazit další padesátku vtipů. I stalo se tak, a autorovi hrdinové se opět stali účastníky obecně známých příběhů.
Ale co, dějí se i horší věci.
Tenhle kalendář aspoň můžete s úspěchem ignorovat. Auto vám neodtáhne, nepodepíše za vás nevýhodnou smlouvu, ani nerozbije sousedce okno.
Na druhou stranu – může vám připomenout kdy je třeba zalít květiny, nakrmit užovku nebo zaplatit pojistku, od toho kalendáře jsou. A třeba i – aspoň na chvíli – vám dá zapomenout na ty horší věci.
Což se počítá.

Pondělí

29

Judita

Úterý

30

David

Středa

31

Silvestr

Čtvrtek

1

Nový rok

Pátek

2

Karina

Sobota

3

Radmila, Radomil

Neděle

4

Diana

Lupič v domě

„Prý se u tebe v domě něco v noci dělo," přivítal Vorla muž za barem. Tázaný si nejprve zkontroloval, zda páně Tuškova mluvidla nezabraňují rukám jmenovaného chopit se čisté sklenice a pípy. Když viděl, že je vše v pořádku a skleněná nádoba se plní plzeňským, vztyčil vlajku souhlasu.

„No to si pište, pánové. Dámo a pánové," opravil se, když přepočítal přítomné hlavy.

„A co?"

„No..."

Nemusel činit významnou odmlku, pivo dostal.

„Jak si tak spím, něco se mi nezdá. Tedy zdá, ale divnýho. Až mě to probudilo. Otevřu jedno oko, pak druhé, stejně nic nevidím, protože venku je noc a město šetří na výdajích na pouliční osvětlení. Vyhrabu se tedy z postele, obuju si obráceně pantofle a jdu na průzkum. Co kdyby ucházel plyn, nebo rovnou hořelo. Dopotácím se na chodbu a do obýváku, odkud se něco blýská – a on tam nějakej chlap. S baterkou."

Naslouchající ztuhli.

Vorel se napil, obřadně si osušil rty.

„Zeptal jsem se ho, co hledá. On na to, že peníze."

Následující dramatická pauza nebyla ukončena kopnutím pod Vorlovo koleno, neboť kopající minul.

„Co jsi dělal?" přerušil ticho až Švejda.

Vorel jen pokrčil rameny a odevzdaně si povzdechl.

„Coby. Rozsvítil jsem – a hledali jsme je oba."

Pondělí

5

Dalimil

Úterý

6

Tři králové

Středa

7

Vilma

Čtvrtek

8

Čestmír

Pátek

9

Vladan

Sobota

10

Břetislav

Neděle

11

Bohdana

Výhodná koupě

„Tak co ty na to?“ zeptal se Vojšík svého oblíbeného automechanika. Coby znalec měl být Dolina tím prvním, jemuž se hodlal velevýhodnou koupí ojetého vozu pochlubit. Nechal si ho přivézt až z druhého konce republiky, věren zásadě, dle níž je cizí vždy lepší, a uposlechnuv též hospodskému tvrzení, podle něhož jsou místní autobazary nemístně předražené.

Vůz, pravda, nevypadal tak jak se předváděl na předložených fotografiích (to se vyleští), z některých míst se ozývalo vrzání (na to si zvyknu), a po chvíli stání nechal na podlaze malou loužičku (těch pár kapek? Nejspíš bude stačit dotáhnout nějaký šroub), ale Vojšík prostě nad takovými podružnostmi mávl rukou. Protože: ta cena!

„Co říkáš?“

Chtěl slyšet pochvalu za výborný výběr a koupi, kterou mu sám Dolina bude závidět.

Automechanik, který prováděl předběžný výzkum zdroje oněch tmavých kapek, vylezl z jámy.

Utřel si ruce do promaštěného hadru a poté dočistil o nohavice montérek.

„Co já na to?“ zopakoval. Poklepal prsty na střechu, opatrně ťukl špičkou boty do pneumatiky.

„Jak bych ti...“

Na chvíli zaváhal, jak hledal vhodná slova.

„Kdyby to byl kůň, tak bych ti řek‘ ať ho zastřelíš.“

Pondělí

12

Pravoslav

Úterý

13

Edita

Středa

14

Radovan

Čtvrtek

15

Alice

Pátek Den památky Jana Palacha

16

Ctirad

Sobota

17

Drahoslav

Neděle

18

Vladislav, Vladislava

Prosté počty

„Když dostaneš dvě kočky a potom další dvě kočky a ještě dvě kočky, kolik kočiček budeš mít, Kájo?“ zeptala se paní učitelka svého oblíbeného malého matematika.

Reagoval jako obvykle, jen s nepatrným zaváhání. Žádné pomocné prsty, ani pusa.

„Sedm.“

I ti nejlepší mívají výpadky, pomyslela si slečna u tabule. A povzbudivě se usmála.

„Poslouchej ještě jednou. Dám ti dvě koťátka, pak ještě dvě kočičky a potom další dvě. Spočítej si to hezky pomalu. Kolik jich budeš mít?“

Odpověď byla stejně rychlá – a beze změny.

„Sedm.“

Učitelka se rozhlédla po třídě.

Polovina žáků, aspoň podle toho, jak zírala, s výsledkem nejspíš souhlasila.

„Tak jinak. Dám ti dvě jablíčka, potom ještě dvě a přidám další dvě jablka. Kolik jich dostaneš?“

„Šest.“

„No vidíš, Karlíčku. A jablíčka i kočičky se počítají stejně. Takže když ti dám dvě kočky a ještě dvě kočky a k tomu dvě kočky, budeš jich mít...“

„Sedm.“

Hluboký povzdech měl uklidnit nervy, přinesl ale náznak zděšeného odevzdání.

„Kájo! Jak jsi proboha přišel k sedmi kočkám, když dvě a dvě a dvě je šest?“

Dítě jí odpovědělo se stejným zklamaným výdechem.

„Protože doma už jednu kočku mám.“

Pondělí

19

Doubravka

Úterý

20

Ilona, Sebastián

Středa

21

Běla

Čtvrtek

22

Slavomír, Slavomíra

Pátek

23

Zdeněk

Sobota

24

Milena

Neděle

25

Miloš

Nová krev

Stávají se takové věci, pomyslel si Rychlík, když oddělení, shromážděnému v jedné kanceláři, představil ředitel nového vedoucího. Neměl oním krátkým zhodnocením na mysli existenci nadřízených jako takových, ale fakt, že absence jednoho takového v jejich úseku procházela bez průšvihů, zmatku a vůbec bez povšimnutí několik měsíců.

Když totiž před časem vystoupal jejich dosavadní šéf vzhůru do míst, odkud mu bývalí podřízení splývali v oblaku hmyzu podobných, zůstala jeho židle prázdná.

Výkon oddělení to kupodivu nijak nesnížilo.

Leč když na tento závažný fakt přišlo, usoudilo vedení, že jen tak, bez osoby přímo odpovědné, to nejde a nepůjde, a teď tu stál usměvavý pán, jehož nikdo neznal.

Ředitel pronesl obecný projev číslo sedm, vyzdvihl – aniž kohokoliv jmenoval – přínos silných osobností týmu, rozšiřování pohledu a prohlubování znalostí, načež odkráčel, zanechávaje obě strany samy sobě.

Nově instalovaný vedoucí se rozhlédl po svých podřízených.

„Než začneme s dalším, tak ještě takové drobné upozornění. Neříkejte mi ‚Šéfe‘. To nezní hezky, je to cizí slovo. A proč někomu zbytečně podlézat, když máme svou řeč a svoje zvyky. Knedlo vepřo zelo je stejně dobré jako nějaké švejžužu. My přece nemluvíme anglicky nebo japonsky, že? Takže já pro vás nejsem žádný boss, ani kápo. Oslovujte mně pěkně po našem, hezky česky: Náš živiteli.“

Pondělí

26

Zora

Úterý Den památky obětí holokaustu

27

Ingrid

Středa

28

Otýlie

Čtvrtek

29

Zdislava

Pátek

30

Robin, Erna

Sobota

31

Marika

Neděle

1

Hynek

Kurz lyžování

Nějaký čas nebylo Vorla vidět.
Nešlo o nic neobvyklého, všichni jeho přátelé věděli, že své plány a výhledy nijak nezveřejňuje a nepodrobuje skupinovému projednávání.
Věděli také, že nemá rád nijaké počasí, a když už je kalendářně Zima, pak vyžaduje, aby byla se vším všudy, se sněhem i zpravodajstvím o nepřipravených silničářích. A když není, pak se může stát, že nějakou takovou vyrazí hledat.
Což nejspíš učinil i teď.
V Tuškově hospodě se objevil až po několika týdnech, usadil se na své oblíbené místo a objednal si grog.
„Kde ses toulal?“ zeptal se Brouček, aby učinil protokolu zadost.
„Na horách,“ odpověděl tázaný lakonicky a dodal jméno malého lyžařského střediska.
„Tam jezdíme mezi svátky,“ pokýval znalecky Moravec.
„Já tam byl vloni. Zaplatil jsem si kurz,“ oznámil Brouček. „Protože naposled jsem stál na lyžích na střední. Měl dvě části –“
„Tři části,“ opravil ho trpkým tónem Vorel:
„Lekce první: jak se obléct a jak si připnout lyže. Lekce druhá: jak ze svahu dolů. Lekce třetí: jak správně chodit o berlích.“

Pondělí Hromnice

2

Nela

Úterý

3

Blažej

Středa

4

Jarmila

Čtvrtek

5

Dobromila

Pátek

6

Vanda

Sobota

7

Veronika

Neděle

8

Milada

Pravidla českého pravopisu

„Ryzoto.“
Učitelka provedla zásah červeným perem a povzdychla si.
Jindra, jehož záchrannou písemnou práci na místě opravovala, obrátil oči v sloup a vzdychl také.
„Co je zas?“ zeptal se odevzdaně.
Ukázala mu na chybu, která by ji v případě jiného žáka přinutila zhluboka se nadechnout a napočítat do dvaceti. Takhle jen namířila ukazovák na inkriminované slovo.
Čekatel na ortel, jež mu zapříčiní minimálně čtrnáct dní zákazu vycházení, nebo naopak zajistí nové kolo, si ho přečetl.
Nahlas a po slabikách.
„Po R se píše tvrdé Y,“ řekl nasupeně.
Pochopila odkud vítr vane.
„Ano, platí pravidlo. které říká, že u českých slov po souhlásce R následuje vždy Ypsilon,“ souhlasila. „Ale některá slova jsou převzatá z cizích jazyků.“
„Karburátor,“ kývl znalecky Jindra.
„Máš pravdu. A stejně tak i slovo rizoto není původem naše.“
„Vždyť je to česky. Od rejže,“ zněla pohotová reakce, nepostrádající jak další prohřešky proti spisovnému jazyku, tak i jistou dávku logiky.
„Jistě,“ hlesla a její zoufalost dosáhla krizové hranice, volající po okamžitém podepření psychiky tabletkou nějakého psychofarmaka. Nebo aspoň skleničkou slivovice.
Neměla k dispozici nic z uvedeného.
„Vidíte,“ rozzářilo se dítě, špatně si vykládající zaslechnuté odevzdání. „Takže buď to mám dobře, nebo, když trváte na měkkým I, tak teda nepíšeme pořád jen tvrdý Y po R.“
Zvedla hlavu od papíru a zahleděla se z okna na modrou oblohu a bílé obláčky.
„Vlastně máš pravdu,“ řekla unaveně. „Třeba ve slově Trouba po R píšeme O.“

Pondělí

9

Apolena

Úterý

10

Mojmír

Středa

11

Božena

Čtvrtek

12

Slavěna, Slávka

Pátek

13

Věnceslav, Věnceslava

Sobota

14

Valentýn, Valentýna

Neděle

15

Jiřina

O čem že to...?

„Tady čtu, že ženy vychrlí denně třicet tisíc slov," zvedl pan Vojtěška oči od časopisu, „Zatímco muži jen polovinu."

Manželka, vyplňující zamračené sobotní odpoledne přepínáním televizních kanálů v marné snaze najít aspoň jeden, který by navzdory ohlášenému programu vysílal omylem něco zajímavého, se na něho podívala.

Pohlédla pak skrz okno, na nějž znovu udeřily kapky deště, na smutně skloněné květiny na záhonech, čekajících boží zásah jejích rukou proti plevelu. Povzdychla si.

„To je jasné," řekla. „Protože vám všechno musíme dvakrát opakovat."

Papír znovu zašustil.

„Co?"

Pondělí

16

Ljuba

Úterý

17

Miloslava

Středa

18

Gizela

Čtvrtek

19

Patrik

Pátek

20

Oldřich

Sobota

21

Lenka, Eleonora

Neděle

22

Petr

Rychlost

„Proč jste tady?“ zeptal se nadstrážmistr Vosátko, když na chodbě okresního soudu, kam ho povinnosti přivedly, narazil na starého známého.

„Podivujete se nad mou přítomností, nebo se prostě ptáte na důvod?“ ušklíbl se pan Smetáček, hubený mužík nevelkého vzrůstu, zato značně obtloustlého trestního rejstříku. Zatvářil se, jak se na profesionálního zločince sluší, zavile a s jistým pohrdáním, pak mu ale po tváře přejel stín odevzdání.

„Já jen, že jste u nás už dlouho nic neprovedl,“ upřesnil policista.

„Vy mě vždycky seberete. Skoro vždycky,“ opravil se Smetáček. „Sem mě dostali dopraváci z Lhoty,“ vysvětlil.

„Copak, taky jste jim švihnul radar?“ vzpomněl si muž v uniformě.

„Ne, jel jsem moc pomalu,“ přiznal se zkormouceně recidivista.

„Snad rychle, ne?“ opravil ho nadstrážmistr.

„Příliš pomalu to bylo, pane Vosátko. To auto samozřejmě nebylo moje.“

Pondělí

23

Svatopluk

Úterý

24

Matěj, Matyáš

Středa

25

Liliana

Čtvrtek

26

Dorota

Pátek

27

Alexandr

Sobota

28

Lumír

Neděle

1

Bedřich

Poznámka

Šum v lavicích se rozbujel jako vlnobití, hnané zvedajícím se větrem přinášejícím bouři, až přerostl v nekontrolovatelnou vřavu.
Slečna Pánková práskla pravítkem o lavici.
Atmosférická porucha ztratila okamžitě na síle, náhle vytrysknuvší agresivita jinak hodné a mírné paní učitelky slavila takový úspěch vždy. Dnes, jak pedagožka usoudila, ale nadešel čas i pro následná opatření. A nejen proto, že řvoucí třída byla dozajista slyšet i z chodby. Kázeň v poslední době znatelně polevila. Její svěřenci přestávali dávat pozor, zlobili a vyrušovali. Což by jí tolik nevadilo, kdyby se i přes tuto bujnost dokázali učit.
„Nadchází sběr žákovských. Ano, Heřmánková, komplet. Dostanete poznámku.“
„Všichni?“ zakňourala první lavice.
„Ano,“ potvrdila učitelka a rozhlédla se: „Neučíte se. Celá třída obdrží poznámku *Vyrušoval při vyučování*.“
„Všichni snad ne,“ nedala se žákyně, ctící pravdu i přes jasnou budoucnost, spočívající v dozajista neadekvátní reakci rodičů.
„Plášek přece nevyrušuje. Spí.“

Pondělí

2

Anežka

Úterý

3

Kamil

Středa

4

Stela

Čtvrtek

5

Kazimír

Pátek

6

Miroslav

Sobota

7

Tomáš

Neděle Mezinárodní den žen

8

Gabriela, Zoltán

Doporučení

„Tak co to bude?“ zeptal se pan Táborský hosta víceméně známého. Divíšek se sice mimo obědy s považovanými obchodními partnery objevoval v restauraci U střízlíka jen zřídka, ale malé město přílišné anonymitě mnoho prostoru neposkytuje.

Číšníkovi ovšem nepříslušelo hodnotit známé tváře jinak, než z hlediska stolování, byť znalost této disciplíny značně upadla. A věnoval všem, známým i neznámým stejný díl svých profesionálních služeb.

K těm známým si pochopitelně mohl dovolit víc. Tu upozornit na novinku v nabídce, chuťově souznějící s hostovými předchozími objednávkami, tu opatrně odradit od vína, které dodavatel přechválil.

Divíšek se zaklonil, až to v opěradlu židle zapraštělo.

„Něco pořádného, pane Táborský. To víte, tělo je po zimě slabé, je třeba dodat mu, co mu chybí. Co byste mi doporučil?“

Pan Táborský potlačil potřebu poškrábat se za uchem.

„Byl by tam výborný telecí mozeček.“

Pondělí

9

Františka

Úterý

10

Viktorie

Středa

11

Anděla

Čtvrtek

12

Řehoř

Pátek

13

Růžena

Sobota

14

Rút, Matylda

Neděle

15

Ida

Drezúra

„Kdepak," pronesl uznale lord Dawkins, „Málo platné, drezúra je drezúra."

Pozorovali s lordem Stanleyem a jeho neteří Barbarou jak lady Stanleyová v sedle tmavého hannoverána kontroluje se soustředěným výrazem překážku, jak zvíře obloukem míří k trojbradlí. A dál.

Před časem se do hloubi duše uražená manželovou uštěpačnou poznámkou a neustálým upřednostňováním sportovních akcí před společenskými, rozhodla lady Stanleyová porazit muže na jeho vlastním, tedy koňském poli.

V dostizích manžela nedostihne, to jí bylo jasné. Takže se rozhodla pro parkur. Připadal jí také mnohem vznešenější, elegantnější a méně uřvaný a upocený. Díky svému vpravdě šlechtickému sebevědomí pak mohla záhy uspořádat malé, ničemu nerozumějící veřejnosti striktně zapovězené, představení.

„Máte pravdu, kamaráde," kývl Stanley. „Úžasná drezúra. Jak se říká: těžko na cvičišti... No podívejte, ten kůň si s ní opravdu dělá co chce!"

Pondělí

16

Elena, Herbert

Úterý

17

Vlastimil, Vlastimila

Středa

18

Eduard

Čtvrtek

19

Josef, Josefa

Pátek

20

Světlana

Sobota

21

Radek

Neděle

22

Leona

Náš zákazník

Dívenka za pultem byla štíhlá, vybavená milým, důvěru budícím úsměvem.
„Budete si přát?“
Rychlík šel okamžitě k věci.
„Rád bych manželce jako dárek rukavice. Takové,“ ukázal na vybraný vzorek.
Prodavačka chápavě pokývala hlavou: „Jakou má velikost?“ zeptala se.
„To právě nevím,“ přiznal se potencionální zákazník.
Aby potencionálním nezůstal, vrhla se zkušeně do útoku.
„Vezměte mě za ruku. Ne takhle. Hezky ji stiskněte a ohmatejte. No vidíte. Tak co?“
„Agáta má ruce o trochu větší. O malinko,“ připustil Rychlík.
„Tak vidíte,“ usmála se dívka.
„Ještě nějaké přání?“ vyprostila se ze zákazníkova sevření.
Ten pohlédl na vzdalující se ručku. A neváhal.
„Si vzpomínám – taky podprsenku by potřebovala.“

Pondělí

23

Ivona

Úterý

24

Gabriel

Středa

25

Marián

Čtvrtek

26

Emanuel

Pátek

27

Dita

Sobota

28

Soňa

Neděle Začátek letního času

29

Taťána

U lékaře

Rozhodnuta konzultovat jisté nepatřičné chování svého těla, navštívila paní Troppleová přítelkyněmi doporučeného lékaře. Vešla do příjemně zařízené a v tuto chvíli také příjemně prázdné čekárny. Usmála se na sestřičku, která ji zvala dál do ordinace, a poupravila si brýle na nose, aby si ještě jednou prostudovala nápis u dveří.

ZA PRVNÍ NÁVŠTĚVU 50 pencí
ZA KAŽDOU DALŠÍ 20 pencí

Ano, specialisty je třeba platit, souhlasila paní Troppleová, ačkoliv jinak máme v Británii bezplatnou zdravotní péči. U nás doma ve Skotsku by bez ní všichni chodili s plnými nosy a kýchali a roznášeli bacily na všechny strany.
Na chvíli se zamyslela.
Přirozenost velela jednoznačně.
Vstoupila do ordinace rázně a s širokým úsměvem ve tváři.
„Tak mě tu *zase* máte, pane doktore.“

Pondělí

30

Arnošt, Ernest

Úterý

31

Kvído

Středa

1

Hugo

Čtvrtek

2

Erika

Pátek

3

Richard

Sobota

4

Ivana

Neděle Velikonoční neděle

5

Miroslava

Praxe pravděpodobnosti

„Kde jsi tak dlouho?“ zaznělo namísto slušného křesťanského pozdravu Švejdovi v ústrety. Stolová společnost neohlášené pozdní příchody svých ústředních členů nerada omlouvala.

„Kde bych byl. Tady jsem,“ bránil se protiútokem napadený.

Ale pozdě přišel, to ano. Vzhledem k nepatrné vzdálenosti Tuškovy hospody od bydliště měl dobře odměřený čas – nikdy se neodchýlil více než dvě minuty od sedmé hodiny.

„‘s tu měl už být.“

„Jsem to snad někde podepsal? Tak dobře – ona manželka pořád říká: hospoda a kamarádi mají u tebe vždycky přednost. Dneska jsem se nad tím zamyslel...“

„To nevysvětluje pozdní příchod,“ přerušil ho Vorel.

„Protože je to vlastně pravda, rozhodl jsem se ponechat to osudu čili nestranné náhodě,“ nedal se Švejda. „A hodil jsem si pětikorunou. Hlava – hospoda, orel – zůstanu doma. A to byste neřekli: jedenadvacetkrát jsem musel hodit, než ta zatracená hlava padla.“

Pondělí Velikonoční pondělí

6

Venuše, Vendula

Úterý Den vzdělanosti

7

Heřman, Hermína

Středa

8

Ema

Čtvrtek

9

Dušan

Pátek

10

Darja

Sobota

11

Izabela

Neděle

12

Julius

Poctivá odpověď

Soudce Otakárek přehlédl jednací síň. Věnoval krátký, leč osobní pohled zainteresovaným personám, prohlédl si veřejnost, sestávající z několika patrně příbuzných.
Mrkl na zapisovatelku.
Pak se obrátil k muži, stojícímu na místě svědků.
Gestem upozornil právníka strany žalující, že se chystá citovat.
„Řekl jste tomuto muži, že je imbecil?“
Strana žalovaná, představovaná klidným mužem, který rozhodně nevypadal na materiál pro několik repríz stání a odvolání, pokývala trochu nejistě, jak se snažila vytřást z hlubin mysli nějaké odložené nedůležité vzpomínky, hlavou.
„Abych se přiznal, tak si to nepamatuji.“
Právníci se nadechli, aby si učinili poznámky pro následující postup.
„Ale jak tak na něj koukám, tak to připouštím.“

Pondělí

13

Aleš

Úterý

14

Vincenc

Středa

15

Anastázie

Čtvrtek

16

Irena

Pátek

17

Rudolf

Sobota

18

Valérie

Neděle

19

Rostislav, Rastislav

Účastníci dálkového pochodu

Počasí sice vyšlo naprosto parádně, ale síly nadšení novicové dálkových pochodů tak trochu neodhadli. Furiantské rozhodnutí, vzešlé coby reakce na hospodské popichování, zúčastnit se sobotní pouti polykačů kilometrů, bylo bez protestů a výmluv realizováno; trojice odvážných u zápisu nadšeně zvolila trasu střední, neboť na startu té nejkratší, desetikilometrové, se houfovala toliko dítka prvním stupněm školy povinná.

Plni optimismu a sil vyrazili pánové Vorel, Švejda a Brouček hrdě vpřed, vyprovázeni smutným pohledem matky husy, čili hospodského Tuška, který se přišel přesvědčit, že jeho oblíbení a stálí hosté drží slovo.

Kilometr, druhý, pět... deset... zatraceně moc.

Cesta po modré je vedla okrajem protivně zeleného lesa, odkud nebylo vidět sebemenší známku civilizace. Přesto se ve chvíli, kdy ji už opravdu potřebovali, vynořila zničeho nic lavička.

„Záchrana!“ zvolal Vorel. Věděl, že kdyby si sedl na zem, už by se nezvedl. Sedadlo tuto operaci dovolovalo.

Dobelhali se k onomu zázračnému zjevení a zřítili se na ně. Dřevo zapraskalo, ale vydrželo.

„Kdo by řekl, že bídných třicet kilometrů dá člověkovi takhle zabrat,“ prohlásil Brouček a se zaúpěním natáhl opotřebované dolní končetiny.

„Nohy už necítím.“ postěžoval si.

Vorel, který měl na dohled hranice svého téměř věčného optimismu, jen hekl, jak se pokusil pohnout prsty. A mlčel, sbíraje síly na další etapu nekonečného putování.

Švejda se ukázal jako charakter nejnezlomnější. Protáhl se, usedl, sehnul se a rozvázal tkaničky, aby zmožená chodidla aspoň trochu provětral. Učinil pokus vytáhnout nohy z bot.

Pomalu se pak narovnal, nechávaje paty vklouznout zpět do pevné turistické obuvi. S hlasem, zaškrceným zatajeným dechem se pak obrátil k Broučkovi.

„Jestli máš opravdu tu potřebu, tak si čichni k mým.“

Pondělí

20

Marcela

Úterý

21

Alexandra

Středa

22

Evženie

Čtvrtek

23

Vojtěch

Pátek

24

Jiří

Sobota

25

Marek

Neděle

26

Oto

Požadavek

Tvář paní Divíškové zůstávala vážná.
„Cyankáli," zopakovala ještě jednou svůj požadavek.
„Myslíte kyanid?" ujistil se magistr Roskotal. Zvedl hlavu a pohlédl zákaznici přímo do očí.
„Ano."
„A k čemu, smím-li se zeptat," sondoval lékárník. Zřetelný požadavek na prudký jed ho činil nervózním.
„Potřebuji utratit manžela," zněla lakonická odpověď.
„To jako zabít? Vždyť vás zavřou! A když vám prodám kyanid, tak mě taky! A to nemluvím o tom, že bych přišel o licenci," zabědoval magistr.
Paní Divíšková sáhla mlčky do kabelky a vyňala fotografii většího formátu. Lékárník ji opatrně převzal.
Nešlo o portrét.
Na záběru, který zběžně přelétl, byla na pozadí místnost a v popředí kvalitním teleskopem zvěčněné cosi, co až důkladnější pohled identifikoval jako spleť rukou a nohou a dvou těl, na třetí rozbor určených jako muže a ženu plus postel mínus oblečení.
Posunul si brýle na nose.
„Je to smutné, vím, ale stejně vám nemůžu... Ale to je přece moje žena! Takže kyanid? To máte říct rovnou, že máte recept."

Pondělí

27

Jaroslav

Úterý

28

Vlastislav

Středa

29

Robert

Čtvrtek

30

Blahoslav

Pátek

1

Svátek práce

Sobota

2

Zikmund

Neděle

3

Alexej, Alex

Závodní jídelna

Uvést nového kolegu do tajů firemního prostředí a zvyků připadlo jako obvykle Rychlíkovi, coby nejkomunikativnější osobě. Ujal se průvodcovské funkce s entuziasmem sobě vlastním. Začal tichých ukázáním na vzdálené dveře ředitelovy kanceláře, načež halasně představil novou tvář paním a slečnám v účtárně. A hned táhli dál.

Spřátelená i znepřátelená oddělení, výroba, expedice. Sklady, šatny, toalety.

Obchůzka firmou skončila v jídelně.

„Hele, a jaké je tady jídlo," zeptal se nováček, když vstoupili do příjemně a decentně zařízeného prostředí, jež mohlo představovat jak mimikri, tak opravdovou snahu o spokojeného strávníka.

Rychlík se na okamžik zamyslel.

„Především máme hodně nápadité kuchaře," vypíchl to, co považoval za nejpodstatnější.

„Jednu stejnou polévku tu dokáží pojmenovat hned jedenácti názvy."

Pondělí

4

Květoslav

Úterý Květnové povstání českého lidu

5

Klaudie

Středa

6

Radoslav

Čtvrtek

7

Stanislav

Pátek

8

Den vítězství

Sobota

9

Ctibor

Neděle

10

Blažena

Muž za volantem

Vůz nedoskákal ani k výjezdu z parkoviště, když se mu do cesty postavil muž v uniformě. Motor škytl a zhasl, jak se člověk za volantem – jehož bylo lze nazvat řidičem jen velmi tolerantnímu pozorovateli – lekl a spadla mu definitivně noha z plynu.

Okno sjelo dolů a z interiéru se vyvalil oblak vzduchu, nasycený výpary ethylalkoholu, následovaný červeným kukučem. Zastřený zrak se pokoušel identifikovat náhlou překážku v cestě jako pouhou chiméru, ale rázné oslovení ho vrátilo do reality.

„Jsme jen maličko oslavovali," vypravil přistižený skrze ochablé hlasivky a těžký jazyk.

„To vidím!" pravil přísně policista.

Jal se poté pouštět naučenou úřední hrůzu, kterou muž v autě ukládal do zatím ještě šťastné paměti pro budoucí zoufání.

Některé myšlenky se ovšem už draly na povrch teď. Základní otázka, která pohnula opilými mimickými svaly byla evidentní.

Zákon se také nerozpakoval na ni odpovědět.

„To víte, že to bude něco stát. Jak jste mohl v tomhle stavu sednout za volant?"

Kalný pohled doprovodil šťastný škleb nadšení nad znalostí odpovědi.

„No těžko, pane pod...nad...pilocisto. Ale kamarádi mně pomohli."

Pondělí

11

Svatava

Úterý

12

Pankrác

Středa

13

Servác

Čtvrtek

14

Bonifác

Pátek

15

Žofie, Sofie

Sobota

16

Přemysl

Neděle

17

Aneta

Gramatika

„Probereme si časování sloves," řekla paní učitelka. Rozhlédla se po třídě, jejíž osazenstvo dílem tlouklo špačky, dílem se připravovalo na písemku za matematiky, ohlášenou na příští hodinu.

Zvykla si. Patřilo to k běžnému rytmu, jímž skupinový organismus školní třídy tepal. Stejně jako opisování, posílání vzkazů mezi lavicemi, falšování omluvenek.

Když je udrží v rozumných mezích, většinou to skončí víceméně bez následků, s tím se časem musela smířit a souhlasit.

Konečné prozření nepřišlo se ztrátou ideálů, ale při uvědomění si podstatné, leč podvědomě umlčené a zakázané informace:

Dělávali jsme to taky tak. Včetně mě. Tihle rošťáci to samozřejmě nesmějí ani tušit. Dospělí – a najmě učitelé jsou pro ně tvorové, kteří nikdy mladí nebyli.

„Takže to časování," vrátila se do reality. „Já jdu, ty jdeš. Jak to bude dál? Třeba Majer."

„Nezůstane tu ani noha."

Pondělí

18

Nataša

Úterý

19

Ivo

Středa

20

Zbyšek

Čtvrtek

21

Monika

Pátek

22

Emil

Sobota

23

Vladimír

Neděle

24

Jana, Vanesa

Tak krásný den

„Máš pravdu, je krásně," pokýval Švejda hlavou. Vstoupil do Tuškovy hospody jistým krokem s prostředím dobře obeznámeného rezidenta, dle Gutha-Jarkovského první, prorážeje tak prostor manželce.

Modrá obloha, ozdobená po parádu několika nepatrnými obláčky, kterou nechávali za sebou, nejspíš pohladila i jeho city. A tak paní Švejdová, byť už už smířená s podvečerem stráveným v příšeří, zbystřila. Vycítila nečekanou příležitost ke zvrácení výsledku ve svůj prospěch.

Manžel učil půlobrat od stolu poblíž baru, u něhož měl domovské právo.

Ostatní štamgasti sledovali, jak je s lehkým pozdravem míjí a míří obloukem zpět ke dveřím.

Po manželčině tváři se rozlil vítězoslavný úsměv.

Předčasně.

„A když je tak krásně, byl by hřích, nesednout si k oknu."

Pondělí

25

Viola

Úterý

26

Filip

Středa

27

Valdemar

Čtvrtek

28

Vilém

Pátek

29

Maxmilián, Maxim

Sobota

30

Ferdinand

Neděle

31

Kamila

Stížnost

Rekonstrukce lokálního občerstvovadla U Střízlíka proběhla rychle, neboť každé neprodané jídlo svou neexistencí zvyšovalo existující ztrátu. Už po několika dnech se tak mohli stálí i nestálí hosté vrátit a uchopit do rukou příbory.

Ovšem jako každá adaptace i tato pak posloužila coby rádoby objektivní futrál pro stížnosti, včetně těch, které slouží jen k uklidnění stěžovatelova ega. Neboť lidé jsou různí a přece stejní a ze všeho nejlépe jim jde přenášení odpovědnosti a viny na někoho jiného. Nejlépe tak hlasitě, aby o bezúhonnosti vlastní persony okolí vědělo.

Jeden takový chronický stěžovatel si při objednávání kávy a účtu pro sebe uzmul na několik minut vrchního číšníka, aby mu sdělil, že barva na stěnách je příliš neutrální, dlažba příliš pravidelná a v poledne je moc světla.

„A taky se mi zdá, pane Táborský, že máte po té přestavbě menší porce," přidal na závěr.

Zkušený číšník nehnul brvou.

„Kdepak. Větší stoly."

Pondělí

1

Laura

Úterý

2

Jarmil

Středa

3

Tamara, Kevin

Čtvrtek

4

Dalibor

Pátek

5

Dobroslav, Dobroslava

Sobota

6

Norbert

Neděle

7

Iveta, Slavoj

Někdy je to těžké

Na hlášení party nováčků, kterou vyslal na pastviny hned za farmou, aby mladí při zácviku mohli případně požádat o pomoc, čekal předák kovbojů ranče Ypsilon v kosočtverci až do druhého dne do podvečera.

„Co vám tak dlouho trvalo, Johnny?“ zeptal se nadějného adepta, který přišel v zastoupení své skupiny hlásit průběh a stav úkolů. Byl to pracovitý a svědomitý mladý muž, který to podle všeho – pokud mu nedojdou síly – dotáhne daleko. Snažil se, ctil autoritu, neuhýbal před výzvami. Jeho nadšení, zápal a výkon ovšem poněkud srážel fakt, že na farmu přišel z města.

„Jak jste nařídil – značkování všeho na pastvě.“

„A zvládli jste to?“

„Všechno řádně označeno,“ hlásil Johnny.

„To jsem rád, že všechno. Ale těch telat přece nemohlo být na dva dny práce.“

„O telata ani tak nešlo, předáku. Ty byly označkovaný jedna dvě. Chytit, přidržet, vypálit cejch, pustit, další,“ mávl kovboj rukou. „Horší to bylo s těmi včelami.“

Pondělí

8

Medard

Úterý

9

Stanislava

Středa Vyhlazení obce Lidice

10

Gita, Margita

Čtvrtek

11

Bruno

Pátek

12

Antonie

Sobota

13

Antonín

Neděle

14

Roland, Herta

Na nákupech

Paní Soušková se nespokojeně rozhlížela po obchodě.
Léto neklepalo na dveře, už si otřelo nohy o rohožku a překračovalo práh. A poslední revize šatníku ukázala smutnou holou pravdu – už zase nemá nic na sebe.
Vyzbrojila se tedy nabitou kartou i hotovostí a vyrazila na lov. Byla to cesta trnitá a dlouhá, od loviště k lovišti, ale kde nic tu nic. Jako obvykle si nemohla vybrat.
Skončila v butiku u náměstí, v jehož výkladní skříní spatřila figurínu, navlečenou do čehosi dejme tomu ucházejícího.
Na stojanech uvnitř to ovšem vypadalo jako jinde – slabé kusy, nestojící za námahu.
Obrátila se na muže, který se ledabyle opíral o pokladnu. Nejspíš držel vartu, než se majitelka vrátí z oběda.
„Mohla bych si vyzkoušet ty šaty ve výloze?“
„Jistě,“ kývl prodavač, zatímco zkušeným zrakem hodnotil zákazničinu postavu.
„Ale máme i kabinky.“

Pondělí

15

Vít

Úterý

16

Zbyněk

Středa

17

Adolf

Čtvrtek

18

Milan, Milana

Pátek

19

Leoš, Leo

Sobota

20

Květa, Květuše

Neděle

21

Alois, Aloisie

Ráj

Na pěší túru háji a loukami kolem města vyhnala faráře Černého manželka, snažící se tímto způsobem vyřešit narůstající konflikt mezi ním a dcerou Eliškou, která se v patnácti letech chystala myšlenkově se rodičům vzdálit. Nebo je aspoň potrápit, což se jí u otce dařilo.
S matkou to bylo obtížnější, ta se nedala jen tak zastrašit a už vůbec ne odradit od svých plánů. A tak musela slečna procupitat ulicemi vedle rodiče a tvářit se nenápadně. Louka za lesem u potoka byla naštěstí svědků prostá. Aspoň se zdálo.
A sluníčko hřálo, ptáci prozpěvovali a květiny voněly. Den jakoby vytržený z propagačního kalendáře.
Popravdě řečeno, užíval si ho jen duchovní, který přírodu tak často nenavštěvoval, a tak teď mohl dětsky žasnout nad poklidnou atmosférou a relaxační scenérií.
„Nádhera. Boží dílo.“ rozplýval se nad krajinou.
„Proč mluvíš o práci?“ zaútočila Eliška, „Máme si přece užít volný den a občerstvit vztah otec – dcera, ne?“
Načež zmlkla, protože ji cosi zaujalo. Opatrně ukročila z cesty a natáhla krk.
Spokojeně se zašklebila.
Výlet právě dostal smysl, který jí dovolí vyprávět o něm svým vrstevníkům.
„Protože ta naše krajina, když ji necháš na sebe jen tak působit, když vnímáš odstíny zeleného listí a trávy, barvy všech těch sedmikrásek a chrp, nebo co to je, když se podíváš na oblaka na nebi, opravdu vypadá jako ráj,“ řekl zasněně farář.
„Máš pravdu, tati,“ souhlasila Eliška, „Úplný ráj. Tamhle za křovím vidím Adama a Evu.“

Pondělí

22

Pavla

Úterý

23

Zdeňka

Středa

24

Jan

Čtvrtek

25

Ivan

Pátek

26

Adriana, Adrian

Sobota Památka obětí komunistického režimu

27

Ladislav

Neděle

28

Lubomír

Informátorka

„Ano, hovoříte s lady Stanleyovou," odpověděla šlechtična sluchátku.
Na druhém konci telefonního spojení byl někdo s dychtivým, lehce jedovatým hlasem, člověk, už od prvních slabik evidentně si užívající předávání špatných zpráv a drbů. A beze jména, aspoň ho nepoužil.
„Že jste včera viděla mého manžela s dvacetiletou odbarvenou blondýnou? Na pláži? V bikinách? Oba?"
Zvonění telefonu ji vyrušilo z příprav na televizní maraton oblíbené mýdlové opery.
„Aha. Už jsem se lekla. Ale to jste nemusela, opravdu mě to lichotí. Ano, opravdu. To se nedivte, mě už doopravdy je přes padesát, i když mi říkají, že vypadám opravdu mladě. Nicméně jinak jste to trochu popletla: blond jsem od přírody, bikiny nenosím a na pláži jsme nebyli včera, ale vloni v červenci."

Pondělí

29

Petr a Pavel

Úterý

30

Šárka

Středa

1

Jaroslava

Čtvrtek

2

Patricie

Pátek

3

Radomír, Radomíra

Sobota

4

Prokop

Neděle

5

Cyril a Metoděj

Ta naše vesnice česká

Plot, oddělující zahrady, měl své hrdinské časy neprostupné bariéry dávno za sebou. Teď mu hrozil náhlý konec, způsobený tlakem, který na plaňky vyvíjelo opírající se tělo paní Šmikové. Její zachmuřený výraz, doprovázený vzedmutým poprsím, za něž by se nemusela stydět žádná valkýra, věštil společenskou bouři.

Na vesnici nejsou takové scény pravidlem, úzké společenství má méně prostoru ke svárům, je nuceno nasazovat masku a vybíjet se v pomluvách po straně. Nemůžete, jak si mohou dovolit obyvatelé měst, souseda prostě ignorovat.

Někdy ale k otevřenému konfliktu dojde.

Bohyně vyřizování účtů se naposled nadechla a pak upustila plyn v ječivé větě:

„Hele, Kropáčková, vaše slepice nám furt lezou na naší zahradu.“

Sousedka zvedla hlavu od košíku drobné cibule, jíž hodlala naložit do příbuzenstvem oceňovaného kyselého nálevu.

„Taky bych řekla. Už mi jich pět chybí.“

Pondělí

6

Den upálení mistra Jana Husa

Úterý

7

Bohuslava

Středa

8

Nora

Čtvrtek

9

Drahoslava, Drahuše

Pátek

10

Libuše, Amálie

Sobota

11

Olga, Helga

Neděle

12

Bořek

Pozor na psa

Do vesnického obchodu, jakým se kdysi říkávalo Koloniál či Smíšené zboží vedly k oprýskaným dveřím s jedním křídlem navěky zavřeným odrolené betonové schůdky, vybavené zábradlím několika barev, jak která zbývala. Pod vybledlé číslice otevírací doby připsal majitel: *Když tu nebudu, zazvoňte u nás doma*.

Novotou svítila jen velká cedule s výrazným varováním:

POZOR NA PSA

Vorel, jehož vztah k štěkajícím čtvernožcům byl kulantně řečeno opatrný, zaváhal.

Odhánět zákazníky si přece nebude, přesvědčoval se. Nejspíš má tu kousavou potvoru uvnitř přes noc.

A vešel, neboť potřeby převážily nad obavami.

Uvnitř byl příjemně překvapen nabízeným sortimentem, bylo vidět, že místní obchodník nerezignoval. Nepříjemné bylo ovšem zjištění, že ohlašovaná šelma je přítomna permanentně. Ležela hned za dveřmi, rozměry snadno zaměnitelná s mladým hovězím dobytkem.

Opatrně zvíře obešel.

V hromadě chlupů se otevřelo oko.

Vorel na chvíli strnul, ale pes mu víc pozornosti nevěnoval. S rozpačitým úsměvem odpověděl na pozdrav muže za pultem. Vybral požadované zboží a zaplatil. Mrkl přes rameno, zda se čtyřnohý hlídač nezvedá k čuchací kontrole.

Nezvedal.

Zákazníkovi to nedalo.

„O tomhle zvířeti je ta cedule?“ zeptal se, když strkal drobné do kapsy.

„Jo,“ kývl prodavač.

„Skáče nebo kouše?“

„Ten překousne maximálně tak šunkovou klobásu. Je línej jako veš a celej den prochrápe na tomhle místě. Jenže bez cedule o něj lidi zakopávali a já jim musel platit odškodný za zlomený nohy.“

Pondělí

13

Markéta

Úterý

14

Karolína

Středa

15

Jindřich

Čtvrtek

16

Luboš

Pátek

17

Martina

Sobota

18

Drahomíra, Drahomír

Neděle

19

Čeněk

Váza

Zvuk to byl jasně identifikovatelný a bohužel patřící do množiny těch opravdu nechtěných. Havel si pospíšil do sálu, v němž byla instalována výstava barokní a rokokové keramiky. Už ode dveří mu bylo jasné, že opravdu došlo k nejhoršímu a sluch mu nelhal.

Bohužel.

Vedle teď už prázdného podstavce nalezl hromádku střepů a nešťastnou slečnu, svírající oběma rukama růžovou kabelku. Civěla na podlahu, rty pevně sevřené, slzičky v očích.

Když zaslechla Havlovo tiché odkašlání, leknutím se prudce otočila, takže málem způsobila další újmu na kultuře.

„Promiňte," špitla a následek jejího činu znovu přitáhl její pohled. Dodala ještě obvyklou mantru, užívanou v situaci, kdy *To samo* očividně neprojde.

„Já nechtěla."

„Ta váza byla přes tři sta let stará!" povzdechl si kustod.

Slečna zvedla oči od střepů a obličej se jí rozjasnil.

„To jsem si oddychla. Já měla strach, že byla nová."

Pondělí

20

Ilja

Úterý

21

Vítězslav, Vítězslava

Středa

22

Magdaléna, Magda

Čtvrtek

23

Libor

Pátek

24

Kristýna

Sobota

25

Jakub

Neděle

26

Anna, Anita

Na letišti

Tabule s odlety zablikala a řádky poskočily. Berlín. Vídeň. Řím. Atény. Káhira.

Ta jména voněla dálkou a pohodou. Dovolená už nebyla za dveřmi, stála na prahu a za chvíli se vznese na stříbrných křídlech a vezme své vyznavače do krajiny vypnutých budíků i telefonů.

Bylo jen třeba provést poslední kontrolu a pak ať vezme na čtrnáct dní čas čert.

„Jedna taška, kufr, Moniččin batůžek, druhá taška, igelitka. Kde je – aha tady. Tvůj kufr, kabelka, taška...“

Paní Vojtěšková se narovnala. Odfoukla si.

„Tedy, máme toho docela dost. Škoda, že jsme doma nechali klavír.“

Hlava rodiny, zabývající se už druhý den organizováním cesty na dovolenou, neboť, jak pravila: Jste k ničemu a děláte ve všem hroznej zmatek, to chce řád a disciplinu, k ní vzhlédla.

„Prosímtě, nepřeháněj. Zas toho tolik nemáme. Klavír. Proč?“ zavrčel pan Vojtěška, kterému teď vlastní a teoreticky dokonalý nápad balit zavazadla ne dle vlastníka, ale podle obsahu (všechny trička a košile sem, do tamtoho kufříku zase přijdou boty, co je na tom nepochopitelného?) už tak skvělý nepřipadal.

Manželka mu věnovala dlouhý odevzdaný pohled.

„Protože na něm leží letenky, miláčku.“

Pondělí

27

Věroslav

Úterý

28

Viktor, Alina

Středa

29

Marta

Čtvrtek

30

Bořivoj

Pátek

31

Ignác

Sobota

1

Oskar

Neděle

2

Gustav

Adekvátní reakce

Terasa, na níž trojice přátel úspěšně zalévala neúspěšně utajované narozeniny jednoho z jejích členů, se ponořila do tmy. Milosrdně tak bylo před světem skryto k jakému stavu se zmínění během večera propracovali.
„Máme ještě nějakou skotskou?“ zeptal se těžkým hlasem Vorel. Část jeho vědomí karatelsky zvedala prst a varovala před zítřejší kocovinou, byla však v oslabení a obklíčena spokojeně zalkoholizovanou myslí.
Zítra: to je nějaké jiné století.
„Tady,“ podal mu Švejda po chvíli opatrného šmátrání po stole světově proslulou hranatou schránku. Vorel to kvitoval spokojeným úsměvem.
Hledání skleničky vzdal, uvědomuje si, že by její existence byla jen předstupněm k nadlidskému výkonu naplnit ji. Rozhodl se pro bezpečné řešení a přihnul si rovnou z láhve.
Neúspěšně, hrdlem nic neproteklo.
Zklamaný konzument otráveně zavrčel, pokrčil rameny a líným pohybem vrhl prázdnou nádobu přes rameno do tmy. Ta trocha energie spolu s výškou stačila na dráhu dostačující k letu přes plot na ulici.
Ozval se třesk rozbíjeného skla.
Bolestivý výkřik.
Vorel se opatrně narovnal.
„Ježišmarjá!“ hlesl zděšeně.
„Co se stalo?“
„V tý flašce byli lidi!“

Pondělí

3

Miluše

Úterý

4

Dominik, Dominika

Středa

5

Kristián

Čtvrtek

6

Oldřiška

Pátek

7

Lada

Sobota

8

Soběslav

Neděle

9

Roman

Casus lucelli

„Jménem celého podniku se vám omlouvám," řekl pan Táborský nešťastně. Nebyl to jen postoj, vyplývající z mnohaleté praxe číšníka, dobře odměřená dávka servilnosti, která neurazí, neznechutí ale dodá hostu pocit lehké nadřazenosti.

Teď byla na místě.

Byl přivolán hlasitým: Vrchní! a když se ke stolu dostavil, šklebil se na něho brunátný obličej rozhořčeného muže, držícího polévkovou lžíci před sebou jako rapír.

„Co je tohle?" zeptal se strávník teatrálně. A vzápětí si odpověděl.

„Je to moucha! V polévce."

Pan Táborský vyjádřil účast, utrousil tichou, dobře formulovanou narážku na kuchaře a jal se improvizovat, dobře věda, že majitel v něho vkládá bianco šek naprosté důvěry.

„Jako kompenzaci vám samozřejmě náš podnik nabízí celé menu zdarma," navrhl.

Po zrudlém čele přeběhlo několik vrásek.

„Aha."

Barva bledla, což byla první známka konce krize.

„Tak dobře," zavlál prapor mírového jednání a pan Táborský si oddechl.

Uspokojený host odložil okřídlený *casus belli* na okraj talíře a pustil se do jídla.

„Promiňte."

Stál za ním malý nenápadný človíček od vedlejšího stolu, který celou scénu sledoval.

„Co je?"

„Pěkně prosím, už je ta moucha volná?"

Pondělí

10

Vavřinec

Úterý

11

Zuzana

Středa

12

Klára

Čtvrtek

13

Alena

Pátek

14

Alan

Sobota

15

Hana

Neděle

16

Jáchym

Mlčet znamená...

Někdy jsou zavřená ženská ústa nesplnitelným snem, na druhou stranu může tichá partnerka představovat jisté nebezpečí, kout pikle či snovat pavučinu nenápadných, leč v důsledku svět nebo aspoň život naruby měnících plánů. Ticho je i pevnou, ba téměř nepřekonatelnou hradbou v boji pohlaví. Proto Vorel zvedl stavidla konverzačního rybníka a zaplavil okolí přívalem vět holých, rozvitých i složených, citujících klasiky knižní i televizní, věty trpící pod nákladem myšlenek, jakož i lehkovážné sentence bonmotů.

Byl to ovšem čistý monolog, protože Veronika dál mlčela.

Až to začalo být podezřelé.

Neprovedl jsem něco? zeptal se Vorel v duchu.

Tedy, neprovedl jsem něco *přes míru*? opravil dotaz.

„Proč nic nepovídáš?“ zeptal se opatrně.

Přítelkyně na něho vzdorně pohlédla.

„Mlčím, protože chci!“

„Panebože,“ vykřikl Vorel: „Vidíš to? Ona chce – a mlčí!“

Pondělí

17

Petra

Úterý

18

Helena, Jelena

Středa

19

Ludvík

Čtvrtek

20

Bernard

Pátek

21

Johana

Sobota

22

Bohuslav

Neděle

23

Sandra

Ztráta

„Tak ten popis.“
Nadstrážmistr Vosátko vzhlédl od klávesnice k tichému muži, který přišel oznámit nepřítomnost manželky. Včera vyrazila do města na nákupy a ještě se nevrátila.
„Výška?“
„Já... nevím.“
„Štíhlá nebo tlu... obézní?“
„Snad něco mezi.“
„Barva očí?“
„Hnědá?“
„Barva vlasů?“
„Minulý týden blond. Ale v pátek byla asi u kadeřníka.“
„Co měla na sobě?“
„Myslím, že šaty. Nebo takové to jako sako.“
„Kostým. Jela autem?“
„Jo, autem.“
„Značka a barva?“
„Passat Variant v modré metalíze,“ přidal muž na hlasitosti: „Pětidveřový. Diesel dvoulitr, sto padesát koní, šestistupňová automatická převodovka, sedmnáctky kola Singapore, samozacelující pneumatiky, Parkpilot, ESP, ABS, EDS, ASR, ACC, halogeny vepředu a LED vzadu, vyhřívané ostřikovače, volant v kůži, automatická klimatizace...“
Další slova se ztratila v tichém pláči.
Vosátko pohlédl na muže s nepředstíranou účastí.
„Nemějte strach, pane. To auto vám rozhodně najdeme.“

Pondělí

24

Bartoloměj

Úterý

25

Radim

Středa

26

Luděk

Čtvrtek

27

Otakar

Pátek

28

Augustýn

Sobota

29

Evelína

Neděle

30

Vladěna

Dobrá rada nad zlato

Agáta Rychlíková se spokojeně uvelebila v křesle. Rozhlédla se po obýváku, nasála vzduch a pokývala souhlasně hlavou.

„Už zase je pryč? Ty máš tedy kliku.“

Po několika letech manželství, kdy si vášeň oblékne formálnější šaty, ztratí občasná nepřítomnost partnera tragický rozměr a stává se v rozumné míře dokonce očekávanou.

Pokud manžel neodchází za atraktivnější milenkou, pak je každá manželka ráda za volno, které může vyplnit důkladnějším úklidem bez překážek a důkladnějším poklábosením s přítelkyní bez poťouchlých komentářů.

„Ani ne tak kliku, jako zkušenosti a znalosti.“

Kamarádka se zasmála a položila na stolek tác s hrníčky.

Agáta se na ní podezíravě zahleděla.

„To by mě zajímalo jaké. Já, když se chci Jirky zbavit, musím ho poslat na pivo, což, jak uznáš, není zrovna ideální. Nemáte snad nějaké problémy?“

„Ale kdepak. Celé je to hrozně jednoduché, maminka mi totiž dala jednu velmi dobrou radu.

Upeč manželovi rybu a nakrmíš ho na jeden den. Nauč ho ryby chytat – a zbavíš se ho na celý víkend.“

Pondělí

31

Pavlína

Úterý

1

Linda, Samuel

Středa

2

Adéla

Čtvrtek

3

Bronislav, Bronislava

Pátek

4

Jindřiška, Rozálie

Sobota

5

Boris

Neděle

6

Boleslav

Má paní učitelka pravdu?

Dítě prošlo otevřenými dveřmi s výrazem mučedníka, shodilo boty a svrhlo na zem náklad v podobě obří školní tašky. Otec, který potomkovi otevíral, si povzdychl. Vypozoroval už, že navzdory předpokladům se zátěž, jíž jsou školou povinní soumarové opatřeni, se každým ročníkem snižuje, takže zatímco z prvňáčka koukají při pohledu zezadu jen boty, čeleď třídy deváté chodí s rukama v kapsách.

„Tak co bylo ve škole?“ zeptal se pan Hadraba, když Karel mladší dokončil odstrojení a chystal se zmizet ve svém pokoji.

„Jo, dobrý,“ oznámilo stručně děcko, evidentně se vidící buď u počítače nebo na hřišti. Potom se ale zarazilo a vzhlédlo k rodiči s pohledem, plným pochyb a dotazů.

„Taky nám dneska ve škole vykládala paní učitelka o tom, že si lidi mají navzájem pomáhat. Nekecala?“

Bezelstný Karlíčkův pohled přiměl otce vzít výchovný proslov o vhodnosti užívaných výrazů zpět.

„Nekecala. Totiž: měla naprostou pravdu. Tak je to správné,“ souhlasil s předkládanou teorií.

Potomkova bezelstná tvář se radostně rozzářila.

„To je skvělý. Tak to za mě uděláš úkol z matematiky, že jo?“

Pondělí

7

Regína

Úterý

8

Mariana

Středa

9

Daniela

Čtvrtek

10

Irma

Pátek

11

Denisa, Denis

Sobota

12

Marie

Neděle

13

Lubor

Objednávka

„Tak co si dáte?“ zeptal se pan Táborský Vorla, který po delším civění do jídelního lístku tento s nespokojeným zabručením zavřel a odložil na stůl.

Lákadel tu bylo několik, všechna obdobně intenzivní. Kuchyně česká, italská či mezinárodní? *U střízlíka* bylo téměř jedno, co si poručíte, vždy to stálo za to.

Pokud ovšem víte, co si máte dát.

Jakmile začnete kmitat mezi několika potencionálními volbami, můžete nakonec skončit s prázdným žaludkem, nebo – co hůř – v únikové zkratce podlehnout gastronomickým experimentům, čili s talířem čehosi, co vám i přes kvalitní zpracování nebude chutnat.

Řešení měl Vorel naštěstí po ruce.

Usmál se přes stůl na Veroniku, jíž dnešní večeři slíbil ve slabší chvilce své proklamované nezávislosti.

„Vyber něco,“ delegoval s úlevou problém na jinou osobu. A doplnil tento akt větou, které se vzápětí zhrozil, neboť si uvědomil, že jako mnoho mužů určitého věku či pozice předává mozek do správy své partnerky.

„Vždyť víš, co mám nejradši.“

Veronika reagovala okamžitě.

„Jo, vím,“ kývla, „ale jíst musíš taky.“

Pondělí

14

Radka

Úterý

15

Jolana

Středa

16

Ludmila,Lidmila

Čtvrtek

17

Naděžda, Naďa

Pátek

18

Kryštof

Sobota

19

Zita

Neděle

20

Oleg

Jak se vypořádati s dlužníky

Ředitel nevěřícně zavrtěl hlavou. Nebyl to ovšem zoufalý pohyb, jehož účelem je zoufalý pokus vytřást skrz uši z hlavy tíživé myšlenky. Byl to pohyb nevěřícné radosti, jakou projevuje své nedostatky si náhle uvědomující dítko u vánočního stromku.

Před půlhodinou by popsaný pohyb patřil do kategorie těch prvně zmíněných. Ještě ráno ho termín Druhotná platová neschopnost strašil jako moderní bubák první třídy.

Ale nově instalovaný pokladník dokázal zázraky.

Nic nesliboval.

Ani nesliboval, že nebude nic slibovat. Prostě zaklepal, řekl: Pardon, máte chvilku? Jen abyste věděl, tak Ticháček už nám zaplatil. A chystal se zase zmizet.

Ředitel ho nepustil. Povolal ho do své pracovny a neustále přebíhal pohledem z mladého muže na displej laptopu.

„Fakt máme ty peníze na účtě," zajásal, když se mu na třetí pokus povedlo konečně přihlásit. „No to je paráda. Tedy – trvalo to hezky dlouho, než ta držgrešle pustila. Jste skvělý. Ne, perfektní. Jak se vám to povedlo?"

Pokladník se ušklíbl.

„Jednoduše. Řekl jsem jeho finančnímu, že jestli nám ty peníze nepošle, obejdu všechny ostatní dlužníky a řeknu všem, že *nám* už zaplatil."

Pondělí

21

Matouš

Úterý

22

Darina

Středa

23

Berta

Čtvrtek

24

Jaromír, Jaromíra

Pátek

25

Zlata, Zlatuše

Sobota

26

Andrea

Neděle

27

Jonáš

Premiéra

Stihnout se to už nedalo.
I přesto že Vorel natahoval krok, protože účast na premiéře režiséru Vojšíkovi neprozřetelně slíbil. Do místního divadla dorazil dávno poté, co bicí mechanismus na městské věži odezněl po ohlášení celé hodiny.
To mám za to, že se vším bezelstně souhlasím, řekl si opozdilec zasmušile. Jak s – nebude to trvat dlouho, pane Vorel, jen probereme to nejdůležitější, za čtvrt hodiny jsme s tím hotovi –, tak se shlédnutím vysoce intelektuálního představení v režii místního souboru.
„Jdete pozdě, pane Vorel!“ zašeptala uvaděčka, když ho přistihla, jak se opatrně plíží foyerem. A zatvářila se přepřísně.
„Představení už běží. Opona šla nahoru před deseti minutami.“
„Aha.“
„Tak šup šup dovnitř. Ale potichu, prosím!“
Vorel se zarazil v půli kroku.
„To už všichni spí?“

Pondělí Den české státnosti

28

Václav, Václava

Úterý

29

Michal, Michael

Středa

30

Jeroným

Čtvrtek

1

Igor

Pátek

2

Olívie, Oliver

Sobota

3

Bohumil

Neděle

4

František

Specialita podniku

V malém městečku pod horami, kam se lord Dawkins občas utíkal ukrýt před přáteli, nepřáteli, účetní či příbuznými, panovala obvyklá atmosféra setrvalého nedělního odpoledne. Téměř dokonalý azyl.

Téměř.

Klid a mír zapadákova vyvažovaly jisté nedostatky.

Restaurace, která neměla tajnou smlouvu s fabrikou na výrobu pilulek na pálení žáhy a léčení žaludečních nevolností, tu kupříkladu byla pouze jedna.

Tvářila se velmi nóbl.

Zaměstnávala kvalitního kuchaře.

Přesto klesal Dawkins i na duchu, když klesal na židli.

Věděl své.

Prohlédl si ostatní hosty, občerstvil vzpomínky na příhody z doby návštěvy minulé i předminulé (dál raději nezacházel, snad se tu ta dáma neobjeví), spočítal spirály na závěsech a poměřil skrz okno blízké štíty hor.

Až místní ganymed zašoupáním podrážek probral Jeho lordstvo ze zasnění.

„Vaše přání?“

Dawkins k němu vzhlédl a mimoděk slabě mlaskl. Číšník, který v hostu vycítil kvalitními chuťovými buňkami obdařeného zákazníka, rozvinul imaginární paví ocas a jal se předvádět.

„Naší specialitou jsou hlemýždi, pane. Jsme šneky vyhlášení široko daleko.“

„Já vím,“ přerušil ho Dawkins. „i minule mě jeden obsluhoval.“

Pondělí

5

Eliška

Úterý

6

Hanuš

Středa

7

Justýna

Čtvrtek

8

Věra

Pátek

9

Štefan, Sára

Sobota

10

Marina

Neděle

11

Andrej

Zpoždění

Vedoucí pošty poklepal teatrálně na zápěstí. Hodinky, pravda, nenosil už dobrých pět let, ale gesto to bylo všeříkající. Zvláště té, jíž bylo určeno.

„Tak kdepak jste, paní Koudelová? Už máme otevřeno. A u vašeho okénka se za chvíli začnou štosovat důchodci.“

Dotyčná se sklopenou hlavou spěchala po schodech, aby se v rychlosti přezula, přikrášlila pichlavý obličejík, který mnohé zákazníky místní pošty často přiměl k velmi rychlému vyřizování věcí, a usedla na své místo.

Obrátila se ještě a s provinilým výrazem podala vysvětlení své nedochvilnosti:

„Promiňte, šéfe. Víte, on mě pronásledoval nějaký muž. A šel tak moc pomalu.“

Pondělí

12

Marcel

Úterý

13

Renáta

Středa

14

Agáta

Čtvrtek

15

Tereza, Terézie

Pátek

16

Havel, Galina

Sobota

17

Hedvika

Neděle

18

Lukáš

Souvislosti

„Karolína četla Dva roky prázdnin," řekl Moravec, „A narodila se nám dvojčata. Je to divný."
„Proč?" otázal se Šimáček.
„Protože je to knížka pro kluky."
„Dvě dvanáctky," skočil jim do řeči hospodský Tušek, doprovázeje tímto komentářem donášku objednaných nápojů.
Šimáček mu poděkoval pokývnutím hlavy a netrpělivě hypnotizoval pěnu, aby se mohl rychle napít.
„Něco na tom ale bude. My máme trojčata – a manželka před porodem četla Tři mušketýry," řekl pak, když pokládal poloprázdnou sklenici na stůl.
„Tady je to třetí." houkl mu do ucha místní ganymed.
Půllitr se ani nestačil dotknout stolu, když se ho zmocnila ruka posledního do počtu, který naslouchal radám obou zkušených otců, neboť se jedním takovým měl v dohledné době stát. Běžnou reakci žíznivého hosta ale cosi rázně utnulo v polovině. Netknut, vrátil se pěnivý nápoj z půli cesty zpět na tácek vedle popelníku.
Moravec se Šimáčkem na kamaráda pohlédli a ve tvářích se jim odrazil jeho zamyšleně přitroublý výraz. Stejně přihlouple pak sledovali, jak na stole přistála bankovka a otec v naději nechává pivo i přátele za sebou, míře přímou cestou a rychle ke dveřím.
„Kam letíš?" zmohl se na reakci Moravec.
„Musím rychle domů."
„Proč?"
„Protože než jsem šel na pivo, tak si Irena brala z knihovny Alibabu a čtyřicet loupežníků!"

Pondělí

19

Michaela, Michala

Úterý

20

Vendelín

Středa

21

Brigita

Čtvrtek

22

Sabina

Pátek

23

Teodor

Sobota

24

Nina

Neděle Konec letního času

25

Beáta

Pojistka

Telefon vyrušil pana Pršíka ze studia sportovních výsledků. Nebyly nijak uspokojivé, pokud se týkalo jeho strany, takže vytržení z odevzdaného zklamání přivítal.
Zvedl sluchátko a představil se.
Naproti mu po drátu přiběhl nedočkavý hlas:
„Tady Fistule. To je pojišťovna?“
„Ano, pojišťovna. Co pro vás mohu udělat?“
„Potřeboval bych pojistit barák.“
„Rodinný dům?“
Ve vzdáleném prostoru pana Fistuleho se ozval tichý hlas někoho třetího a rukou na sluchátku přitlumené: Počkej, právě mluvím – jo – ne – ne – pojišťovna.“
A už byl zpět.
„Jo. Rodinný dům potřebuju pojistit. Proti požáru a tak. Můžu takhle po telefonu?“
Pan Pršík nasadil bodrý obličej, ačkoliv ho potencionální klient nemohl vidět.
„To bohužel nejde. Musíte osobně. Samozřejmě vás mohu navštívit. Mohli bychom se domluvit třeba na pozítří? V čase, který by vám samozřejmě vyhovoval.“
Chvíli ticha, proložená několika Hmmm, přerušil potencionální klient po několika dlouhých sekundách zklamaným:
„Takže takhle na dálku telefonem to nejde?“
„Bohužel.“
„Aha. Tak to nic. Hasiči mají pořád 150?“

Pondělí

26

Erik

Úterý

27

Šarlota, Zoe

Středa

28

Den vzniku Československa

Čtvrtek

29

Silvie, Sylva

Pátek

30

Tadeáš

Sobota

31

Štěpánka

Neděle

1

Felix

Správná medikace

„Léky jsou proti všemu," prohlásil Brouček, poté, co hovor na baru nabral nečekaný kurz, od původního dohadování se o velikosti plejtváka myšoka, jehož se účastnil jen jako nepozorný divák, k vynalézání preparátů na odstranění kocoviny.

Měl za sebou další etapu soukromého života, který se od předloňského rozvodu vlnil v strmé sinusoidě dobývání nadějných partnerek a pádů do beznadějné pravdy. Až se (opět) zařekl, že se od této chvíle bude opravdu věnovat jen své milované vědě. Dobře ale věděl, že jeho exaktní, logicky uvažující mysl fyzika se tváří v tvář užité biologii v rafinovaném obleku opět vzdá.

„Na bolest hlavy, žaludeční vředy, vysoký tlak, nechtěné těhotenství... Co takhle proti lásce na první pohled?"

Vorel na něho pohlédl se slabým opovržením člověka, který netuší, jak mohou lidé v jeho okolí nechápat a neznat základní věci.

„Ale jasně že existuje. Podívat se podruhé."

Pondělí Památka zesnulých

2

Tobiáš

Úterý

3

Hubert

Středa

4

Karel, Karla

Čtvrtek

5

Miriam

Pátek

6

Liběna

Sobota

7

Saskie

Neděle

8

Bohumír, Bohumíra

Architekt míní...

Bude to velmi moderní, pochvaloval si pan Pečínka, když zadával návrh progresivnímu místnímu architektovi. Neotřelé a vůbec. Sousedi puknou závistí. Divíšek se zblázní, protože ta jeho osmivěžičková perníková chaloupka bude vypadat jako zřícenina z doby jeskynní.

Teď, po několika měsících se zalíbením hleděl na rostoucí stavbu. Byla už víceméně hotová.

„Tak co?“ zeptal se ho stavbyvedoucí, „Jde nám to od ruky, viďte? Ještě nám chybí dodělat tohle –“ ukázal do výkresů, „A pak tady tenhle kousek.“

„Skvělé. Ale...“ Něco se investorovi přece jen nezdálo.

Předvedeným nákresům se výsledek už už podobal, to ano. Něco tu ale nesouhlasilo. Co?

Pak mu v hlavě zapadly ty správné kousky do sebe.

„Něco snad není v pořádku?“ zeptal se polír.

Pan Pečínka v náhlém prozření zaúpěl a vyškubl výkres zedníkovi z rukou.

„Panebože, vždyť vy držíte ty plány hlavou dolů!“

Stavbyvedoucí, jehož tým pokryl celý kraj domy běžných tvarů krychle s jehlanem, i stavbiček podepíraných dórskými sloupy, zazíral do výkresu, čelo se mu zakabonilo.

„No jasně,“ rozzářil se potom, „Tak proto jsem vždycky spadl do zahrady, když jsem vyšel na balkon!“

Pondělí

9

Bohdan

Úterý

10

Evžen

Středa Den válečných veteránů

11

Martin

Čtvrtek

12

Benedikt

Pátek

13

Tibor

Sobota

14

Sáva

Neděle

15

Leopold

Nebezpečné deště

„Hrozné počasí," postěžoval si Švejda. Se zavilým výrazem ve tváři hleděl skrz sklo na provazce deště.
„Dej si grog," poradil mu Tušek.
„Velkej rum si dám!" zavrčel host.
Hospodský pokrčil rameny a sáhl pro láhev. Sám by v existujících atmosférických podmínkách dal přednost aromatu nalévaného nápoje v doprovodu horké vody, ale host je host.
„Nesmíš být tak nervózní," poradil Švejdovi, když ho obsloužil. „Co tě vlastně tak štve?"
„To že tak leje."
„Vždyť jsi pod střechou."
„Já jo." štěkl Švejda, „Ale manželka v tom dešti chodí po městě. A deštník nemá, ani plášť."
„Klid," konejšil ho Tušek. „Schová se do nějakého obchodu."
„Klid? No právě!"

Pondělí

16

Otmar

Úterý Den boje za svobodu a demokracii

17

Mahulena, Gertruda

Středa

18

Romana

Čtvrtek

19

Alžběta

Pátek

20

Nikola

Sobota

21

Albert

Neděle

22

Cecílie

Manželská komunikace

„Ani slovo s tebou už nepromluvím!“
Rezolutní rozhodnutí paní Švejdové manžela nijak nerozhodilo. Při probíhající hádce byl už několikrát blízko výbuchu, ale udržel se. Teď také otevřel ústa, aby použil hlasitějšího argumentu, ale nevyšla z nich ani hláska. Místo toho je znovu spořádaně zavřel, natáhl se přes stůl pro papír a vytáhl ze zásuvky propisku.
JAK CHCEŠ, napsal. JÁ TAKY NE.
Otočil ho k manželce.
Vyškubla mu psací náčiní.
DOBŘE, dopsala pod jeho zprávu. S nosem nahoru a hlavou hrdě vztyčenou pak odkráčela do obývacího pokoje, odkud se za chvíli ozvala znělka populárního seriálu.
Hezky vypočítané, pomyslel si Švejda. Ale co.
Pak se zarazil.
Našel čistý list papíru a pečlivě na něj nakreslil písmenka další neverbální komunikace. S pocitem dobře odvedené práce se pak tiše odebral na pivo, aby přátelům poreferoval o výborném řešení manželského konfliktu.
Když se vrátil, vzkaz byl evidentně přečtený, neboť ležel papír ležel v jiné poloze.
RÁNO MĚ PROSÍM TĚ VZBUĎ PŘED ŠESTOU, AŤ NEZASPÍM. JEDU NA DŮLEŽITOU SLUŽEBKU.
Švejda se spokojeně usmál.
A spokojeně odkráčel do koupelny.
Spokojeně usnul.
Probudil se za spokojeného cvrlikání ptáků do spokojeně bílého dne, očividně načínajícího osmou hodinu.
Na vedlejším polštář manželčina pečlivá ruka připíchla lístek s krasopisně vymalovanou větičkou.
VSTÁVEJ, UŽ JE ŠEST PRYČ

Pondělí

23

Klement

Úterý

24

Emílie

Středa

25

Kateřina

Čtvrtek

26

Artur

Pátek

27

Xenie

Sobota

28

REné

Neděle

29

Zina

Zdatný rybář

„A najednou koukám, jak jde splávek pod vodu a vlasec se šponuje. Sotva jsem stihl vyskočit, když se prut vysmekl z držáku.“

Děti, shromážděné kolem stolu, na němž na podnose trůnila velká štika, ani nedutaly. Otec Vojtěška učil dramatickou odmlku a obřadně se napil. Přehlédl posluchače. mrkl na toho nejmladšího a znovu spustil hlasem, o němž si myslel, že je tajuplně temný.

„Zaseknu, zaberu – a cítím, jak táhne proti. Vlasec hrál jako struna na kytaře, špička prutu se ohnula až k hladině. Cítím, jak mi levá noha ujíždí po mokré trávě a pravá reje rýhu do jílu. Trochu povolím, ryba vystřelí proti proudu. Přitáhnu – na hladině se objevil obrovský stříbrný hřbet, ale zase hned zmizel. Věděl jsem, že na takovou obludu musím opatrně, jinak mi přetrhne vlasec a uteče – nebo mě stáhne do vody! A tak se snažím ji utahat, ryba se nedá – nakonec, jak vidíte, jsem tu potvoru stejně vytáhl. Půl hodiny ten boj trval. Pěknej kousek, co?“

Vychvalování přerušilo zvonění telefonu.

Nejstarší z mladší generace Vojtěšků se automaticky zvedl. Odkráčel do předsíně, odkud se za chvíli ozval jeho jasný hlas.

„Kdo to byl?“ zeptal se otec, když se dítě vrátilo. „Zase nějaký prodejce nebo teta ze Strakonic?“

Potomek pohlédl rodiči zpříma do očí.

„To volala ta paní z rybárny. Že jsi zapomněl na pultě peněženku.“

Pondělí

30

Ondřej

Úterý

1

Iva

Středa

2

Blanka

Čtvrtek

3

Svatoslav

Pátek

4

Barbora

Sobota

5

Jitka

Neděle

6

Mikuláš

Chyba

Kráčela mezi lavicemi a sledovala, jak se její svěřenci potýkají se záludnostmi českého jazyka.
Zastavila se u shrbeného Jindry, malujícího – celkem rychle – jedno písmenko za druhým jako vytištěné.
Aspoň tohle mu jde. S ostatním už je to horší.
„Když si to hned opravíš," zašeptala, „Tak ti to jako chybu nebudu počítat."
„Kde? Co?" zeptalo se dítě bezelstně.
Dobrý skutek má být dokončen, proto slečna Pánková s lehkým povzdechem ukázala na inkriminované slovo.
Fčela.
„Jo, aha," rozzářil se dětský obličej.
„Pardon, paní učitelko."
Usmála se.
Mimika jí zůstala, neboť v následném zděšení vypnul mozek řízení organismu, aby zabránit mdlobám.
Neboť propiska, vedená jistou rukou promptně chybu opravila.
Fčera.

Pondělí

7

Ambrož, Benjamín

Úterý

8

Květoslava

Středa

9

Vratislav

Čtvrtek

10

Julie

Pátek

11

Dana, Danuše

Sobota

12

Simona

Neděle

13

Lucie

Přestupek

Stopka na zadním skle policejního vozu nekompromisně zablikala a řidička s nespokojeným zabručením sundala nohu z plynu a poslušně zamířila ke krajnici.
Stáhla okénko a čekala, rty sevřené a čelo znetvořené vráskou rodícího se hněvu.
Paní Švejdová byla poslední dobou – jak neváhala zdůrazňovat – *ne vlastní* vinou častá oběť dopravní policie.
Tento týden už potřetí.
„Tedy nevím proč mě stavíte," spustila, sotva ji rameno zákona oslovilo.
„Ne?" podivil se muž v uniformě.
„Ne!" vrátila. Cítila lehkou nadřazenost, vyplývající z převahy znalosti situace.
Po řetězu napomenutí a pokut se totiž poradila a od kolegyň i kolegů v práci se jí dostalo užitečných rad i ještě užitečnějších informací.
„Protože já totiž vím, že tady míváte radar!" sdělila šťastně, „Takže jsem jela pomalu, víte!"
Policista se chápavě pousmál.
„Ale samozřejmě že víme. Byla to jen třicítka, kterou jste projela tu křižovatku na červenou."

Pondělí

14

Lýdie

Úterý

15

Radana, Radan

Středa

16

Albína

Čtvrtek

17

Daniel

Pátek

18

Miloslav

Sobota

19

Ester

Neděle

20

Dagmar, Dáša

Dostát slovu

„Lidi jsou dneska ledabylí," postěžoval si Brouček rozmrzele. „Všechno udělají jen napůl. Jen tak mluví do větru a skutek utek'."
Ohlédl se přes rameno k automobilu, jehož technický stav po prodělané opravě byl příčinou tohoto rázného odsudku.
Mělo to být snad naopak, podle obvyklých představ měl bručet druhý účastník rozhovoru, ten v důchodovém věku, ale starý Růžička, muž otužilý venkovským počasím a venkovským životem byl plný optimismu a realistická skepse se lepila na generaci, považovanou za vůdčí.
„To se ale pleteš, chlapče," opravil synovce. „Aspoň já mám jiný zkušenosti. Třeba minulej tejden. Bylo nějak po půlnoci, sněd' jsem něco těžšího, tak se tak převaluju, když se zvenku ozvalo:
‚Hospodáři!'
Leknu se, protože pod oknem obvykle mňouká kočka nebo nějakej trouba, co mi chce chodit za manželkou.
‚Co je?' ptám se.
‚Potřebujete dřevo?'
‚Nepotřebuju, mám ho dost,' povídám podle pravdy.
‚To je dobře,' ozvalo se ještě a pak byl klid.
Ráno vylezu na dvůr – jen se rád ráno provětrám, *onu* místnost máme hezky uvnitř, copak žijeme ve středověku? – kouknu k plotu a co nevidím? Dřevo na zimu nevidím.
Všechno bylo pryč."

Pondělí

21

Natálie

Úterý

22

Šimon

Středa

23

Vlasta

Čtvrtek Štědrý den

24

Adam a Eva

Pátek První svátek vánoční

25

Boží hod vánoční

Sobota Druhý svátek vánoční

26

Štěpán

Neděle

27

Žaneta

Drobná komplikace

Paní Krausová strnula v polovině kroku a v polovině schodiště.
„Aha," pravila významně.
Byla na cestě na nádraží za účelem vyzvednutí manžela, vracejícího se z jakéhosi kongresu, za kterýmžto účelem postavila do latě i dceru, aby si hlava rodiny připadala hlavnější.
„Na co čekáš?" pobídla ji Adéla, nervózní z dobrovolně povinné procedury. „Už ses vracela jednou. Plyn je vypnutej, kočka na zahradě. Budeme pryč nejvýš hodinu. A když se zdržíme, táta bude nervózně stepovat na peróně, zdrbne tě se starým Srncem, třikrát ti zavolá a nakonec si vezme taxi, což mohl vlastně udělat hned a byl by klid."
Matka kupodivu okamžitě neodpověděla.
„On si nechává většinu osobních věcí, jako jsou klíče a zbytečné karty raději doma, viď?" konstatovala po delší odmlce trochu nešťastně.
Adéla zpozorněla.
„Vždyť je nepotřebuje. Proto přece jedeme na nádraží."
Paní Krausová s povzdychem pokrčila rameny.
„Nebo nejedeme?"
„Mohly bychom jet. Jenže já si před chvílí zabouchla."
„No a?"
„Tím se všechno trochu zkomplikovalo. Ony totiž klíče od garáže jsou v bytě. A klíče od bytu v autě a auto v garáži."

Pondělí

28

Bohumila

Úterý

29

Judita

Středa

30

David

Čtvrtek

31

Silvestr

Pátek Den obnovy samostatného českého státu

1

Nový rok

Sobota

2

Karina

Neděle

3

Radmila, Radomil

Zločin na zámku

„Představ si, co se stalo!“
Lord Dawkins si uměl představit mnohé. A pokud šlo o Barbaru, pak si také mnohé představoval. Informace, kterých se mu mělo dostat, ovšem nepatřily k očekávaným.
Přesto nepostrádaly jistou zajímavost.
„Mého strýce Jamese vyloupili!“
Dawkins projevil účast a touhu dozvědět se víc.
„Vybrali sejf. Rodinné šperky, hotovost, nějakou korespondenci, co na první pohled vypadala zajímavě, ale prý jsou to jen staré dopisy bookmakerům,“ vysypala ze sebe neteř oběti, činíc tak hlasem v němž převládalo nadšení nad účastí.
Koneckonců, postižený se nacházel daleko odtud a nejspíš právě připíjel svému pojišťovacímu agentovi.
„A to není všechno. Ztratila se i teta,“ přidala na závěr třešničku.
Dawkins si vybavil rázovitou a ráznou lady Stanleyovou.
„Zajímavé,“ konstatoval, aniž sám přesně věděl, co tím slovem myslí.
„Myslíš, že si vzala svůj podíl na společném majetku a vypařila se?“ zeptala se Barbara.
Dawkins zavrtěl hlavou.
„Tak proč by jinak mizela?“
„Nejspíš ji zloděj unesl – to aby po něm Stanley nepátral.“